

да види съ единъ само погледъ и нейныйтъ образъ както и онзи на библейскятъ царицѣ.

Испрѣдъ тази изищѣ приликъ, смайваніето на рыцаря бѣше такъво, щото изнемошѣлыйтъ неговъ умъ не му позволи никакъ да направи отъ най-напрѣдъ разликъ на измама отъ дѣйствителностъ, и да разбере добръ кое бѣше живописаніе и кое бѣ жена, като сравняваше едно съ друго лицето на Янкъ съ онова на Азійскятъ Царицѣ.

Но съ едно помръгване на момъкъ туй противуотраженіе прѣстана, и тогазъ Раулъ разумъ всичкото.

— Шеметъ въ мозгътъ ми прави ми да не съмъ на умътъ си помъла; за туй да ми прощавате, господже, и благоволѣте ми не паките отъ ви косто не знамъ, сирѣчь, дѣ ся намирамъ и кой сте ви?

Помиятъ изищѣ читателъ че въ разговорътъ си съ Якова господниъ де Трабленъ прѣдубѣденъ съвсѣмъ отъ посланието съ което го натоварване, не му дойде никакъ на умъ да попита на кой къща си намираше и какъ ся зовахъ ступанитъ на тази къща.

Янка му отговори съ простотѣ пълнъ отъ богатностъ.

— Намѣрвате ся на мѣсто, косто ся казва Малка Кула и въ който бѣхъ честити че помѣхъ да ви приемъ като гость; тази къща принадлежи на майкъ ми Магдалинъ Шамбардъ, вдовцъ на единъ джентлименъ. Азъ имъ съмъ единичка дъщеря и името ми е Янка.

— И добрината ви, господжнице, извика Раулъ, до тамъ ли чакъ пристигнахъ дѣто да ми шегате ви сама?

— Въ всякой случай това щѣхъ да го сторѣжъ, отговори Янка, и ако да бяхъ могла даже да имамъ подъ моѣ заповѣдъ много слуги; но наистинъ много честита бяхъ да ви пригодавамъ сама азъ, защото майка ми е толкозъ сиромашка, щото както ся намѣрва отъ много врѣме болна на дрехи, нѣма никого другыго да ѝ пригоди.